

Inte bara fattiga måste känna hopp om en förändring

Även hjälpare, personal och volontärer, måste få känna hopp om en förändring.

Jag är med i den politiskt och religiösa obundna organisationen *Ny Gemenskap* som startade en gång i världen (1968) med Alternativ Jul. I dag driver man en öppen verksamhet ute i Västberga plus två mötesplatser/caféer centralt i Stockholm i samarbete med några kyrkoförsamlingar.

Till Västberga strömmar nu många hemlösa, människor på marginalen och fattiga EU-migranter i en strid ström. Där kan man få duscha, få kläder, tvätta och äta lunch för en billig penning. Allt fler av besökarna är fattiga rumäner och romer. I söndags ville 50 personer duscha, men duscharna och tiden räckte bara till 32. Nu har vi fått signaler att det även kommer människor från södra Europa, personer som inte längre får arbete i de länder som genomgår det stålbad av åtstramningar som EU krävt.

Personal och volontärer arbetar hårt för att möta det växande antalet EU-migranternas behov, som tycks oändliga. Då en ständig ström av nya fattiga som är i behov av allt, ska bemötas, förstås, hanteras och bistås, av en mindre skara hjälpare. Det är lätt att förstå den frustration som uppstår över att ingen förändring sker, att behoven bara ökar och där resurserna är begränsade och ofta otillräckliga.

Att möta relativt sett fattiga svenskar har varit en tradition inom frivillig sektorn och bland volontärer under många år, deras insatser har varit att avhjälpa de dagliga basbehoven, att samtala och ett bistå med kontakter till de sociala

myndigheterna för att få till stånd en verklig förändring. Att skapa hopp har varit ett viktigt inslag i verksamheten. Det man nu möter är ett ofantligt stort basbehov, samtidigt som man inte ser någon lösning, bara en ökad tillströmning.

Hela välfärdsbygget efter andra världskriget i Sverige var att avskaffa fattigdom och ohälsa hos befolkningen. En strävan som var både rättfärdig och mänsklig och som samtidigt ingav hopp om en förändring. I mötet med alla fattiga som behöver mat, duscha och övernatta någonstans, måste det knytas till ett hopp om att det finns mer långsiktiga lösningar än mat för dagen. Inte bara för de som behöver hjälp utan för alla de som arbetar och engagerar sig i deras situation. De flesta vi har kommit i kontakt med uppger att de egentligen vill vara i sin hemby, med sin släkt och familj om det bara fanns en försörjning.

Idag kan vi se hur ett arbete växer fram som ger mer långsiktiga lösningar – även om det sker i blygsam skala lokalt i Rumänien. Projekt i samverkan mellan organisationer både i Sverige och i Rumänien, vilket skapar det hopp som är så viktigt även för oss här i Sverige. EU-medel finns, det som nu krävs är seriösa projekt som innebär hjälp till självhjälp, där romerna själva är aktörer i förbättringarna och att projekten är fria från korruption.

Claudette Skilving